Td 052_20

Του πολέμου η μέρα ανατέλλει
κι ένας ήρως ωραίος και νέος
στας αγκάλας της φίλης του θέλει
απωθών να ζωστεί το σπαθί.

Αλλ’ αυτή ανήσυχο τον βλέπει
να τον θέλξει θερμώς προσπαθεί.
Είναι νύχτα τον λέει ακόμη
είν’ ακόμη το σκότος βαθύ.

Βλέπω τ’ άστρα ωραία μου φίλη
βλέπω τ’ άστρα πώς τρέμουν πώς σβήνουν
πώς τα δέντρα σαλεύουν και κλίνουν
στην ψυχράν της ωραία πνοή.

Ω να μην ω να μην εγεννόμην
πατρίς και έρως τι θέσις δεινή
αχ σιώπα ψυχή της ψυχής μου
και με σφάζει η μικρά σου φωνή.